

Essy-li spěwał,
Pilinje džěłal,
Strowja cze
Eswójbnj statol,
A twój śwjatoł
Eradny je.

Sa staw sprózny
Napoł mózny
Luboscz ma;
Bóh pał śwěrnj
Pšes spał měrnj
Czerstwošč da.

Nječ ty spěwałš,
Eswěrnje džěłalš
Wšchědne dnj;
Džeń pał śwjaty,
Duschi daty,
Wotpocznj ty.

E njebješ mana
Nječ czi kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wolšchew cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Esmolerjez knihicziščerńi w Budničinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

14. njedzela po śwj. Trojizy.

1. Tim. 6, 12.

„Wojuj to dobre wojowanje teje wěry, ša pšchimú wěczne žiwjenje, na kotrež tež šy powołany.“

Njeje to wójniške wołanje, kiž won klineži š bibliškeho hrónczka, nam pošćiczeneho wot našeho lubeho pucznika na džębnischi njedzeli? Šak dha naš do njepokojja štaja tón luby japoschtol Pawoł, hdnž tola po prózy polnych horznych dnjach chzemy džęńša jako na njedzelskim dnju ras wodynchnycz a wotpocznycz, hdnž chzemy jón šwjeczicz w cziščinje, kiž tak derje nam cžini po wšchěm šchčerkocze a ropocze šandženeho tydženja!

A cžemu tajke šbudženje, brónjow šo pšchimacz, hdnž wšchak šmy w šlotym měrje žiwi, w kotrymž šmy š kožami na ramjenjach a se šerpami w rukach won cžahali na naše bliske pola a na nich dokonjeli to měrne džěło domkhowanja tych žnjomych Božich darow? A hdnž naš pšched mało měšazami hišcže tyšcheshe, šo ša tamny burški lud w južnej Afrizy, šaplerženy do žaložneje wójny se šurowymi Šendželczanami, dale traješhe cžas cžęžkeho będženja a šakitowanja, hdnž nam wutrobny šrawjachu špominawšchi na wšchitke rany, kiž buchu tamnym ratarjam na jich cžělach, domach a polach šbite, cžim bóle šo tež nětko wješelimy, šo je nětko tež ša nich pšchischoł tón cžas, w kotrymž móže šwoje mjecze š radlizam a šwoje lebije š šerpam cžinicž.

Pšchi tym wšchěm pał nětko nam hižom štare pšchiblowo ša kóždy cžas praji: „Chzesch męcz mę, dha pšchihotuj šo š wojowanju“. Šak tuto ma pšaczišnu ša mę a wójnu wonkach w šwęcze, wo tym njeręcžmy w tutym našchim nabóžnym tydženiku, wotšajiwšchi wobkedžbowanje tajkeho napominanja politiskim wodžerjam našeho luda. My tu wěmy, šo nješmy jenož poddanjo němškeho kšęžorstwa a štawy našeho šakškeho a pruiškeho luda, ale šo mamy jako šchescžijenjo, kotrychž je Šesuf Šhryštuf šebi warbowal a dobył, bycz Boži lud a w kraleštwje našeho njebješkeho Šnješa pod nim žiwi bycz a jemu šlužicz.

Hdnž pał tón tež reša „męrnj šeršhta“, nječ tež je jeho kraleštwó jene kraleštwó męra, nječ wšchak tež wón tym šwojim pšchiwola: „Mę wam wotšaju, šwój mę wam dawam,“ my nješchindžemy do jeho kraleštwá, my džěl nješerjemj na jeho Bóškim męrje, nješmy-li prjedy w šwjatej wójnje štali, nješmy-li w horznych bitwach šo będžili wo wěczne šbože našchich dušchow.

Wotrocžł wšchak njeje wješchi, dnžli jeho knješ. Še pał, kaž wěmy, našch Šnješ Šesuf Šhryštuf halle po cžęžkim będženju a šrawnym cžerpjenju šwoje kraleštwó postajil, my na žane druge wašchnje do njeho nuts pšchincž nješamóžemy.

Šly wojak, kiž njewojuje,

Hdnž wšchšchi šam do bitwy dže.

Duž dha, luby šchescžijano, šlyšch a wobkedžbuj napominanje jeneho, kotryž je wot Šnješa Šhryštufa šameho byl wołany do jeho šwjateje šlužby, kotryž móže

nam w njej bycz ja priedybžerja, dofelž je byl wobleczeny zylu brón Božu, ſwoje ledžby měl wopaſane i mernoſcju, wobleczeny je byl i kabatom prawdoſcže, dzerzał je ſchit wery a i mjeczom Ducha ſamęſcže njeje do loſta rubał, ſlyſch a wobfedžbuj hłóſ japoſhtoła Pawoła:

Wojuj to dobre wojowanje teje wery!

Daj ſebi pſchi tym poſaſacž 1. njepſcheczelow, pſcheczizwo kotrymž maſch ſo będžicž; 2. khorhoj, pod kotrejž maſch we nim ſtač, a 3. twoju pſchiſluſchnoſcž k tajkemu wojowanju.

1. We wukladowanju 6. próſtwn, kotraž ſtónčzi ſe ſłowami, „ſo bychmy wſchaf najpoſledy dobyli a pſchewinyli“, mjenuje nam prjódžy naſch Luther, ſwerny Pawołowy wuczomž, tych, nad kotrymiž mamy dobyč, kotrychž mamy pſchewinyč. Eſu to czert, ſwět a naſche częło.

Czert je a woſtanje njepſcheczel Božeho kraleſtwa. Hdyž Boži Eſyn bę pſchiſchol, tuto kraleſtwo na ſemi ſałowicž, ſchtó dha tam jemu na wyſſoſej horje leſcziwje poſticjuje wſchitke kraleſtwa zylého ſwěta a jich kraſnoſcž? Njebę to czert? A hdyž wón tehdom, dofelž ſo Jeſuſ njehaſche pſched nim poſhileč a k njemu ſo modlicž, wot Jeſuſa woteńdže, wón to tola, kaž Lukaſch nam w ſwojim ſeženju 4, 13 piſche, jenož czinjęſche na khwilu. A ſchtó dha bę, kiž tam Judaſchej do wutrobny dawaſche, ſo by Jeſuſa pſcheradžil? Njebę to ſaſo czert, kotryž njebę ſwoje na khwilu wotſtorcžene prjódkwacž, Jeſuſowu węz ſkaſycž, ženje i woczow puſchczil? Hdyž nětk węch, luby pſcheczelo, ſo Jeſuſ we wutrobach człowjekow chze ſwoje węcžne kraleſtwo twaricž, budžęſch ſo džiwać, ſo runje tač wutrobny ſpytuje we wſchęch czaſach tež czert ſaſo dobyč?

Sty ſtary njepſcheczel
By naſ rad' pōžrjecž chzynł,
Wón jara móžny je
A ma doſcž leſnoſcže,
Tu pſcheſ njoh' ničtó njeje.

Haj, pſchi wulkej mozy nałožuje tutón ſerſchta częmoſcže tež doſcž leſnoſcže. Tón ſamy Luther, kiž pomjenowanu ſchtucžku wo nim je ſpęwał, je ſlędomaze ſłowa w jonym ſwojich piſmow prajil: „Je-li by czert wſchudže i rohomaj, i wopuſchu a i konjazej nohu ſo ſjewil, by wón khudy czert woſtal a mało duſchom popadnył, dofelž pač je wón mudry czert, dha ſo wón pſchedraſcži do jandžela ſwětka, czehož dla jemu tež luzifer, to reka „ſwětło noſcher“ praja, ręczi i człowjekami pſcheczelnje, kaž w paradiju, a tač wón ſjeba khude njenaſhonite duſche, ſo ſo dadža woblaſnicž a jemu drje ſame do rukow bęža.“

A ſwět je czertowy pomoznik pſchi tajkim ſkažerſkim džęle.

Hdyž by tebi, luby ſerbiſki mlodženzo, kiž ty wopuſchcžiſch ſwój pobožny ſtarſchiſki dom, dofelž ſy do wojačow wuſbęhnjeny abo dofelž chzeſch ſebi w zuſbje ſwój khlęb pytač, něchtón jow pſchewołač: Wój, budž lidora, ſcziń ſo njepozcziwemu, njekhmanemu człowjekej, ty by ſo naſtrōžawſchi wot njeho wotwobrocžil a ſawrjeſnył: Ebęhn ſo wote mnje! Je-li pač tón ſamy ma luboſne ſłowa ſa tebe: Čžeho dla dha tola na wječorach tač pſchezo ſam domach ſyndaſch, měſto ſo by ſebi tež raſ wjeſele popſchaf na rejach a w piwnych khezach, hdyž ſy tola jenož juntrócž mlody a ſamo w bibliji piſane ſteji: „Wjeſel ſo, mlodženzo, w ſwojej mlodoſcži, a njech ſo twoja wutroba ſraduje w twojich mlodych dnjach, a cziń,

ſchtōž ſo twojej wutrobje ſpodoba a twojimaj woczomaj ſo lubi“, a ty tajkemu wabjenju napſcheczizwo njetejiſch, ale daſch ſo wot njeho wobkuſłowacž, wjedž, ſo móžeſch i tym pręnju krocžel ſczińicž k ſwojemu ſkaženju, a po tutej pręnej krocželi cziniſch druhu, a priedy hač ſo dohladaſch, ſy na ſchęrokim pučju ſwętnych džęczi a wot njeho žane wrōczenje njenamafach.

Hdyž by ſebi, lube ſerbiſke holicžo, kiž ſe ſwojim rjanym woblicžom, i kotrymž kčęjeſch kaž rōža w ſahrodžy, jač ſlužobna měſto namaſala pola woſebneho knjeſtwa we wulkim měſcže a te ſame naſtupilo i tym ſwernym prjódkwacžom, ſo chzeſch ſe ſwojej mſdu podpjeracž khudu maczetku w małej narodnej khezju, hdyž by tebi nekajki knjež pſchewołač: „Ja tebe ſczińju ſlęhancžu, ſa lęto wuhotujeſch kſchcžiſna“, ty by móžna w ſwojej njewinje a częſtnoſcži jeho wotpoſaſala i tym jonym ſłowom: Ebęhn ſo wote mnje! Je-li pač tón ſamy ſapocžnje tač ręcžecž: To waſchnje njeje pola woſebnych ludži wulkeho měſta, njedželu Bože domy wopytowacž, kiž ſy jenož twarjene ſa hlupy lud; waſchnje woſebnych je, na njedželach w pſchynych draſtach ſo wukhadžowacž a ſo ſabawjecž. Pſchijin tola te rjećzaſki a pjerſchczenje, tu židu a ſomot, kiž w luboſcži k tebi ſym nakupil, pſchewodž mje jač tomariſka na mojich wukhadžowanjach, bōrſy potom tebe ſczińju ſa ſwoju mandželſku, jač kajkaž ſmęjeſch potom wiſcheho doſcž — o ja tebi praju, bōrſy ſy mjeſ wulkej licžbu wonjecžęſcžennych, ſhubjennych holzow naſcheho naroda, nimaſch-li pſchi pręnim pomjedanju tajkich leſcziwych ſłowow jaſnej woczzi, kiž pſchewidžitej pſcheklepanoſcž ſelharneho ſwętnego ſawjedowarja, nimaſch-li w pomjatku a na jaſnyku ſchtucžku ſwojich ſpęwarſkich:

Schtōž w loſchtach ſawjerczeny je,
Bjeſ tebe, Božo, khodži;
So wikhudžom ſy, wón ſabudže,
Sty njepſcheczel joh' wodži.
Wón i twojim ſłowom žorty ma
A hani ſwojoh' Ebōžnika
A twoje džęczi hidži.

A ſchtó je tón tleczi njepſcheczel, kotrehož maſch ſtajnje wobfedžbowacž, pſcheczizwo kotremuž maſch wojowacž, ſchtó je tón tleczi, tón najſtraſchniſchi, bjeſ kotrehož bychu wiſchitke nabbęhomanja czerta a ſwěta ſo podarmo ſtač. Wón bydli w naſ ſamych, wón je tón pſcheradnik, kiž tamnymaj dwęmaj ſradžu durje natwaricž pyta, pſcheſ kotrež wonaj ſo do człowſkeje wutrobny nuts ſunjetaj. Naſcheho częka wola je ſta wot mlodoſcže. Čžęlo požada pſcheczizwo duſchi — to je ta ſkōržba, kajkaž hōrſcha byč njemōže. Wny we ſebi ſamych njekhmy pſcheſjene. Je-li ſo ſam ſnajęſch, luby pſcheczelo, dyrbiſch wſchaf pſchi wſchęm ſpodobanju, kotrež maſch na Božim ſakonju, i japoſhtołom Pawołom prajicž: „Ja widžu drugi ſakon we ſwojich ſtawach, kotryž ſo pſcheczizwi ſakonje w mojej myſli a jima mje pod hręchow ſakon, kotryž je w mojich ſtawach. Ja hubjeny człowjek, ſchtó chze mje wumōž i teho częka teje ſmjercže?“

Pſchi tym wſchęm pač njekhub nadžiju. Njemęj ſo do czaſa ſa pobiteho a ſhubjeného. Hiſcže je móžnota, ſo, hač runjež maſch hižo krawjaz rany ſbite, wuczęknejſch ſrudnej ſmjerczi pſchewinjeneho na bitwiſcžu; móžnota je, ſo tuto hiſcže wopuſchcžiſch jač dobywač. Daj ſebi dha

2. poſaſacž khorhoj, pod kotrejž maſch ſo będžicž.

Kschiz wona je, kschiz, kiž bē tam postajeny byl na Golgacze, na kotrymž je wišal tón s černjowej kónu kónowany, wysche kotrejež běšche napišane tamne kralowške napišmo.

Prēni kšchesczianski kšezor Konstantin Wulki mēšesche w prēnim čašbu šwojeho knježenja njepšcheczela Maksenzija, pšcheczimo kotremuž dyrbesche na wójnu čahnyč, njekhadžišche žyłu Stalstu a jemu pšchibluschazy džel Afriki na pšchezo šhubicž.

Prjedy hačž šo rošbudžaza bitwa bijesche, mēšesche wón na šwětlym dnju džiwne widženje. Wokoło pšchipołdnja šjemi šo jemu wysche šlónza blyšcheczazy kschiz se šwětlym nadpišmom: „W tutym šnamjenju budžesch dobywacz.“ A w nožy wošnje pšchitaja jemu Khrystuš, šo by s khorhojom šwojeho wójšta šnamjo pohanškeho pšchiboha Jupitra, šchtož bē worjoł, wotštronil a na jeho mēsto šnamjo kschiza štajil. Konstantin to čzinjesche, a hlaj — wulke bu jeho dobyče nad Maksenzijom.

Šchtož je Konstantin čzinił, to čziń tež ty, luby pšcheczelo, hdyž wišchal mašch ty w žylym šwojim čašnym žiwjenju na bitwišcheczach štacž a jeli čzesch je jako dobywar wopušcheczicž.

Wabi tebe twojeho čžela wola k wišchelakim hrēcham, mašch-li pšched šobu kschiz, na kotrymž je ša tebe junu twój Šbóžnik tón wopor najwjetscheje lubošče pšchinješl, šo by pšches šwoje čžetpjenje a wumrjecze tebe wufupit s wotrocžkowšta hrēcha, na nihdy njebudžesch mōž ty dofonjecž to, k čžemuž tebe čželo čžehnje, ale duch budže w tebi šylnišchi hačž wone. A šy s tajkim prēnim dobyčom nad šwojej hrēšchnej wolu wišchu njepšchesjenoščž we šebi šam wotštronil, je nětk jene knjejštwo, to teho ducha, w tebi, wjele lōžšcho šo tebi radži to druge, to ššecze wojowanje.

Hišchče drje pšchezo tón šwēt tebe pyta čahnyčž na šwoju štronu, wón tebi wjele, kaž mēni, lubi, jeli by čžył s nim myšlicž, kaž wón myšli, šo wješelicž, kaž wón šo šawješelicž je šwucženy, šo špokojecž s tym, šchtož jeho špokojaja.

A čžert drje tež pšched tobu hišchče druhdy šwój ružazy hlōš šlyšchecž dawa. Tak rucze pač hačž wón wuhlada, šo šo ty kručješch s kschizom šwojeho Šesufa, wón wonēmi a wothladuje wot wišchēch dališchich nadpadom, kaž tež tebe nětk po jeho pšchitkadže šwēt na pokoj wotštaji.

3. Šhrobloščž s loškofmyšlneho čžlowjeka je wišchal druhdy wulka. Mōže pač šchto w nej mješ našchim ludom tak daloko hičž, šo praji: „Hdyž šym s frej wolu štworjeny, dha runje ja šebi njewušwolu wēčžne žiwjenje pšches Boha, dha runje je mi prawje, šo šapanu do wēčžneje šmjercze s čžertom a jeho towaršchemi,“ temu ja napscheczijwu: Ty šo molišch w hordoščzi a šamopašchuščzi šwojeje wutrobny. Tajku šwobodu by ty wužiwal jako čžlowjek bješ wišchēje čžesče, kiž je šwoje šlubny łamał a na šo wsate pšchibluschnošče njedopjelnjene wotštajil.

Kschčženy je mješ našchim kšchesczianskim ludom tola kōždy, a šwój kschčženiški šlub je tež wobnowil kōždy.

Šchto dha pač tež ty šy junu pšchi dupje a wolta- rju w špoczatku twojeho žiwjenja čzinił, ty blašniwy šhrobolačo, kiž s wolu a s prjōdkwšaczom šwoje šbože šazpimašch, s wolu a s prjōdkwšaczom čžzesch šhubjenty hičž? Dwōjžy šy tehdom šo wotrjeknył čžertej a wišchemu jeho škutku a mašchnju, dwōjžy šy šlubil, šo čžzesch šwojemu bōjštemu Šnješej šlužicž a pod jeho khorhoju wojowacz.

Ty wēšch, šo je najhanibniški škutk, hdyž wojał we wōjnje khorhoj, na kotruž je pšchibahał, wopušchēzi a wot njeje čžeknje. Pšcheczēl a njepšcheczēl jeho šazpima, ša žyke šwoje žiwjenje je wón šwoju čžesčž šhubil.

Čžzesch nětk byčž na wišchē wēčžne čžakny hanibny čžlowjek, kiž je łamał šwoje šlubny, wopušchēzil šwoju khorhoj, njedopjelnjene wotštajil na šo wsate pšchibluschnošče, dha čziń, šchtož šy šebi w šwojej hlupej njewērje prjōdkwšal.

Čžzesch pač byčž čžlowjek, kiž pola šwojich šobu- čžlowjekom w čžesčzi a pola šwojeho njebjeskeho Šnješa w hnadže šteji, dha čziń, k čžemuž čže japoschtoł Šawol napomina. Wojuj to dobre wojowanje teje wērny, šapschimiń wēčžne žiwjenje, na kotrež tež šy powołany.

Wojuj prawje, hdyž ta hnada
Tebje čžehnje ša šobu,
Nječ twój duch šej horzo žada
Šrēchi hidžicž s wutrobu.

Wojuj, čžekne šu te wrota,
A njebješam pučž wufki je;
Nječ šo dušcha nješaschmata
W šwēcže, ale k njeju dže.

Šamjeń.

Pučžowanje po Božim pišnje

abo

šajše myšle nadeńdžech, Bože šłowo čžitajo.

Podawa šwērny čžitar „Šomhaj Wōh-a“.

1. knihi Wōššazowe, 41. šlaw.

(Wotracžowanje.)

IV. 47—57. Ša čžak šydom bohatych lēt pjelni Šosef Šaraonowe žitne lubje; ale Wōh pjelni tež jeho dom, hdyž špožēzi, šo šo jemu dwaj šynaj narodžitaj. Šotom nastupja šydom drohe lēta s nušu a čžēšnuošču šwoje knjejštwo.

47. A Ešyptowški kraj pšchinješe, kaž bē Šosef wēšch- čžil, w šydom bohatych lētach s polnymi rukami abo horšchēž na horšchēž plōdy, kaž dha je šo tež hewał w tutym kraju štało, šo je 100 kšowom s jenicžkeho šymješchta narostlo.

48. A šajšojnižy, pšches Šosefa ša wišchelaše wotrjekny postajeni, nahromadžichu, šbēhajžy pjatnižy, te šydom bohate lēta wišchelašu potrebu, kotraž bēšche w Ešyptowškim kraju; a dawachu ju do mēštow. Šajše plōdy wokoło kōždeho mēšta na polu do mēšchczan- škich šemjanow šluschazych naroščechu, te woni do mēšta nuts dawachu, hdyž bēchu žitne brōžnje natwarjene, šo njetrjebali ludžo pošdžičho daloko po žito kšodžicž.

49. Tak nahromadži Šosef jara wulžy wjele žita, jako pēšta pšchi morju, tak šo wón pšchesta licžicž, kaž bē to pšchi špoczatku čzinił; pšchetož wone njebē wulicžomne.

Derje kōždemu, kotruž ma dobrego Šosefa w dworje šwojeje wutrobny, kotruž šnaje, kač šo pokladny nahromadža, pšchidželi hlōd po šłowu Božim.

50. A Šosefej šo dwaj šynaj narodžičstaj, prjedy dnyli drohe lēta pšchidžechu, kotrejuž jemu porodži Wnath, Šotifaroweho, Dnoniškeho mēšchnikowa džowka.

51. A narjekny prēnjemu Młanaše, to je tón, kotruž čzini, šo šabudžesch, pšchetož wón džesche, špokojny s pučžemi, po kotrychž bēšche Šnješ jeho wodžil, a woczakajžy s dowērnyš pōddaczom kōnž dalschich Božich wodženjow, hačž a hdy budže trašch šašo šjedno- čženy s wōtžnyš domom: Wōh je mi dał šabyčž wišchitkeho mojeho nješboža, kotrež šu ludžo na miše šwjedli, a wišchitkeho mojeho nanoweho doma, s kotrehož šu mi wuhnali.

Špodžiwne je, šo Šosef šwojemu, jeho něžnje lubowazeho a wot njeho runje tak lubowanemu nanej njeje šaše šjewil, šo je hišchče w Ešyptowškej a šo je se šamym knješom w kraju, ale šo je dał mnohim lētam šo minyčž, a šo je tež potom hišchče do- čžakał, doniž nješku bratšja pšchichli.

To se šwojich dotalnyš njewšchēdnyš wodženjow je dyrbjal špōšnacž, šo nješku jeho jeho bratšja do Ešyptowškeje pšchedali, ale

so je Bóh jeho tam pòpłak, so je Anjesowe słowo bylo, kotrej je jeho s jastwa wuwjedło, jemu dyrbejsche myšl pschincz, so Bóh wulku a spodżiwnu radu s nim swjedze. Sdyž je so nětko tak zyle czuł w móznej ruzy Božej, dha dyrbejsche a móžesche tež lohko so rošbudzić, so njejmě do rady Božej, kotraž pokasuje na rjany a krašny kónz, se swojej ruku a se swojej wolu pschimacž, ale so ma cžakacž, kał Bóh wěz, kotruž je kam po swojej radze sapletl a dotal wodžik, t kónzei domjedze.

52. Druheho šyna wón mjenowasche Esraim = dwoja plódnosć; pschetož — džešche wón — Bóh je mi dał roscž a dwójzy wopłodžicž w kraju mojeho hubjeństwa, hdžez šym 13 lět dolho telko nusy a tyšchnosće měl cžerpicz.

Tola ja njedwéluju, nětcžičha cžesć a krašnosć stej Josefa bóle cžwilowalej, dylzi jastwowa bėdnosć a hubjeństwo.

S tutych słowow šjewi so želne žedzenje w Kananejskim kraju. Egyptowska woštanje, tež po jeho powyščenju, hišcže „kraj hubjeństwa“; tež sa jeho šwójbu jenož kraj wucžeka sa cžas nusy. Šslubjenje Bože pokasowasche do Kananejskeje.

53. Šako pał so šydom bohate lėta bėchu minyle w Egyptowskim kraju,

54. A pocžachu šydom drohe lėta nastawacž, wo kotrychž Josef bėšche prajil. A bėšche drohota po wšchėch wokolnych krajach, po Kananejskim, Arabškim a Šyrškim kraju, ale we wšchėm Egyptowskim kraju bė s wopřėdka hišcže khlėb, dokelž bėchu tež Egyptowšy, namokwjeni psches Josefowy pschiklad, kždyž kam hromadžowali.

(Pofracžowanje.)

Sslepy Josef.

Pytanje.

(Pofracžowanje.)

W tym cžasju šlyšesche tež psches druhich ludži wo Bohu kiž je wšchitke wėzy štworil a kiž je swojeho šyna pòpłak, so by cžłowjekow wumohl. Duch je, prajachu bėli, kiž cže wšcho nowe štworicž, kiž tež junu morwých žiwých šejini ke krašnišchemu, lėpšchemu žiwjenju. To bėšche šlepemu dživna powjesć, a wón šebi po tym žadasche, wo tych wėzach wjazy šlyšecž.

Što, tajta dušcha njedyrbi so podarmo prajecž sa wėrnosćju a šwėtkom! Šchtóž pyta, namała. Šeho nan, Šatucha, porokowasche wšchal jemu jeho myšljenje, tež cži drusy mužojo s hłowu wijachu. Woni myšlachu, so je podarmo, na tajke wėzy šebi myšlicž, so mamy dosć cžinicž s wješelom a se šrudobu, s dželom a štrachotu tuteho žiwjenja.

Duž namała we hłownym měscze towaršcha, kotryž, kaž wón po troschēze a mērje šebi žadasche, to bėšche Šebuscham, muž, kiž bėšche w tych šamnych lėtach. Šan tehole muža bėšche nahle wumrjel a kral bėšche tehole kušlarja moricž dał, dokelž po wērje tehole luda móže tajka nahla šmjercž jenož psches kušlarštwu pschincz. Šsyn so bojesche, so budža kušlarjo šmjercž swojeho towaršcha nětko na nim wjecžicž; wón njepšchindže s njemėra a bojošcže. Modlicž t Bohu so njemóžesche, pschetož wón wjedžešche runje tak malo kaž tón šlepy wo Bohu, kiž cže modlitwy šlyšecž a wušlyšecž. Duž tež tónle muž psches muža, kotryž so wot pucžowanja domoj wróczi, šlyšesche wo Bohu, kotrehož bėli ludžo štworicžela wšchitkich wėzow mjenowachu. Wón šlyšesche, so cže tón Bóh cžłowjekow šbžnych cžinicž, so t njemu wuši pucž a na nim wuše durje wjedu a mlodny pòhan šebi po tym žada pucž žiwjenja, wuši pucž namałacž. Šendželčan pschindže do kraja a pòhanow kumšcht wucžesche pólwr dželacž; wo wuškim pucžu tón muž ničžo prajicž njewė, ale wón pytažemu pòhanej praji, so njejmje njedželu dželacž. To wšchitko potom Šebuscham šlepemu pschecželej šdželi.

Wopał nětko wobšamknyšchtaj, so cžetaj njedželu šwjecžicž a t Bohu so modlicž a Bóh jimaj tež bórny muža pòpłak, kiž bėšche wopravdže wšchal šlepy wodžer šlepnych, pschetož wón njebu ženje dobry šchecžijan, to bėšche Šadishcha, cžorny kowal, kotryž bėšche daloko wokoło pobyl. Šebuscham pola njeho kowarštwu wuknjesche, pschi tym wuwoprašcha so pytažy muž swojeho mišchtra jenu biblišku historiju po drugej. Šon tež škladnoštnje historiju Josefa w Egyptowskej powjedasche, kotraž na šlepeho wošebje šluboki šacžičcž cžinjesche. Wón dže so tež cžujesche, kaž by w jastwje byl a na myšljenju a šonjenju tež pola njeho njepobrachowasche. Wón praji „Sdyž bėli wucžerjo pschindu, a hdžž budu potom šchecženy, potom

chžu mjeno „Josef“ mēcz, pschetož tale historija je mi wutrobu pschewšala.“

Šaj, škóncžnje na jedyn džen klinešesche powjesć psches kraj: „Bėly wucžer je pola Šofotai, pola krala, pobyl.“ Mišionar pišche: „Ša bėch kam jako přeni pòšol mēra s šonjerjom Šermanom pola krala Šofotai pobyl a bėšche pschipowjedžil, so so s druhimi mišionarami wrócžu, hdžž cže kral přėdowanje Božeho šłowa w šwojim kraju cžerpicz. Škral bėšche pschecželnije wotmolwil a po jeho wotpucžowanju khwatašche Šebuscham na šlepeho přóštwu t dworej a prošesche, so by so nam mišionaram dowolnosć dała w kraju so šahydlicž. W tym cžasju so šašo dwaj mužej s pucžowanja do kraja wróczišchtaj, kotraž bėšchtaj wobaj drohu parlu dželcžatštwu Božeho w zusbje namakaloj. Ššwėdčjenje tuteju mužow a powucženje, kotrej wot njeju dosta, da wjazy šwėtku do dušche šlepeho padnyčž. A krašnje bėšche, so bėšche jeho žona Matomo s nim jeneje myšle. Wobaj mandželšktaj so wšchėdnje hromadže modleschtaj: „Wny šmy šabludženi a w cžėmnošcži. Šlle ty, Božo, pohladaj na naš, so šmy w bludže, pòšcel nam šwojich wotrocžkow! Wodaj nam našche hřechi, kotrej šmy cžinili, a njepšchinješ naš do wėczneho šatamanštwu!“

Tajke mózne žedzenje bėšche we wutrobach tych lubnych ludži wotucžilo, so by Josef pòšdžičho powjedal, so je šebi myšlicž, so mohle so jeho wlošty šeschdžiwicž dla njemėrowaneho žedzenja po šchecženizy, hdž bychu mišionarojo njepšchischli. Wón šebi tež je swojej mandželškej rošponni, hacž njebychu kraj wupušcžili a do šuškodneho města Šabos cžahnyli, hdžž bėchu mišionarojo přėnju štaziju šaložili.

(Pofracžowanje.)

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šašdženu pòndželu šmėdžesche šerbšta deputažnja šalskeho krala Šurja w Draždžanškim kralowškim hrodže postromicž a pschecža šerbškeho luda wuprajicž. Š deputažnji šlyšchachu knježa: šarať kanonikus Šerrmann Šotrowski, šarať rycžer Šubiza Šufecžanski, prof. dr. Šuka s Šreiberga, rėcžnik a notar Šyž w Šudyščinje, šejmšktaj šapòpłanzaj Šofla Šhrošcžanski a Ššmola Špytečžanski, rycžeršktubler Šchrybar nad Šalym Šicženkom a gmejnski pschėdštejer Šcholta Šufowski.

— Ššerbšti homiletiški šeminar, na kotryž hižo špomnichmy, je so šašdženu pòndželu w Šrodžičcžju šeschol. Wón šteji pod wodženjom knješa šararja Šrošfata Šrodžičcžžanského. Šašchi šerbšy studentojo so w nim pschihotuja na šwoje duchownške šastojńštwu mjes Ššerbami. Šwjele žohnowanja je hižo s tuteho šeminara wukhadžalo a Bóh cžyžl tež w tym lėcže přozowanja homiletiškeho šeminara žohnowacž. Ššobustawy šeminara šu w tutym lėcže: knježa študencži: Šschizjan s Šodžija, Šššbarť s Šudyšchinka, Škapleť s Šudyšchina a Šoiž je Šidowa.

— Wot šejma pschiswolena želešnica s Šššporka do Šadwo- rja budže so po dželach twaricž. Nětko so přeni džel s Šššporka do Šarta twaricž šapocžnje. Šak šlyšchimy, budže so tónle džel želešnicy tež nětko dotwaricž. To budže tež jara wužitne a nusne, so měl Šart prawje bórny pschisamštnjenje t želešnicy. Šschetož w Šmalej Šubornicžy twari so wulka briketowa šfabrika, w kotrejž cžzedža lėtnje sa wjazy milionow hriwnow wuhla do briketow pschėdželacž. Duž je wulzy wazne, so měla tuta šfabrika hnydom šastanišcžšo želešniczy w blisłosći, wot kotrehož mohla šwoje brikety se želešniczy wotwošcž dacz. Škžijome towarštwu, kotrej tule wulku šfabriku twari, pał cže elektrisku želešniczy hacž na šastanišcžšo želešniczy natwaricž dacz.

— W Šabrahcžizach so 3. šeptembra konferenza Šužiškich duchownych šendže.

— Štalški kral je t wopytej našcheho šhěžora pschijel a bu s wulkim šahorženjom powitany, wošebje w hłownym měscze Šarlinje. Šschecželny wobšhad na blisłe špschecželenje wobaju krajow pokasuje a je šašo dobre rukowanje sa šdžerjenje mēra.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armeniske šyroty:

A. s R. . . . . 2 hr. 50 np

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Šólcz, redaktor.